

כשהגיעו אל הגבול בשלום, ופתחו בשיחה עם החיילים שעמדו כבר בצד השווייצרי, נדהמו לשמוע שמחצית השעה לפני שהגיעו לכאן, היתה הרעשת-תותחים בגדה של האמריקנים שהפציצו כל מטר פנוי בכביש המוביל לגבול, ואנשים רבים מצאו את מותם בהפגזה זו...

רק עכשיו הבינו הכל שהעצירה של הרבי, שחתארכה גם היא בדיוק מחצית השעות, היתה להם להצלה-רבתי.

★

כל היהודים ששהו עם הרבי בבונקר, המשיכו לחיות גם לאחר המלחמה. החיילים, שהעניק הרבי מסטורפוקוב זצ"ל ליהודים אחרים, הושפעו מן הסתם גם עליו ועל יחצירי שפוחה כאן, בישראל, לאחר השואה. היחזתי המורגשת ביחצרי זו, היא-היא אותה חיות שהשפיע הרבי זצ"ל על היהודים בבונקר הפרשבורגאי.

...אתה מנהל עכשיו את המבוא של הנכדים שלך?

למען תדע, זורעך (ר' י"ש)

יש לפעמים ששומעים אימרה נאה ושווה לחרוט אותה על לוח-חלב.

כך סיפר למשל הגאון רבי יצחק זילברשטיין שבהיותו במסיבת שבע ברכות, שמע את אחד הרבנים אומר לחתן כדלהלן:

שמע נא יקירי, הינך עומד עכשיו ביום גדול מאוד, כי ביכולתך לבנות ולגדל את חסבא של הנכדים שלך... אתה יכול עכשיו לקחת את עצמך בידים, כך שהנכדים שלך יזכו שיקראו להם בנשיק (בן של קדושים)...

כי הרי מי כמוני יודע, הוסיף הרב החזן, שיש נכדים המתביישים בסבא שלהם, שאין לו בעולמו כלום לבד משטיוותיו והבליו, אבל אתה, החתן, נמצא עכשיו בצומת-דרכים שבה הינך יכול להחליט לעבוד על עצמך היטב, עד שתביא את נכדיך לדרגה של בנשיקים...

האם יש עניין משום יזה א-י ואנדה? לאאכלא את האבא העוזר בנכדים נאים?

לאחבה את ה' אלקיך (ר' י')

רק מי שאוהב את השם יתברך, מתחילת למצוותיו בכל הרצינות וממחך ל

עלינו לשבח

החזן

שכר

כזה הוא סיפור המופלא של האדמו"ר מסטורפוקוב זצ"ל ששמענו מהרב ניסן צוויבל. הרבי שנמלט מרודפיו בשואה הגיע אל פיתחו של בונקר פפרשבורג הבית, שאוכלס ביהודים. משביקש להכנס ולהתחבא בבונקר, השיבו לו היהודים שיאפשר לו להכנס רק אם יבטיח להם שכולם יצלו...

הרבי הבטיח.

אחדים מיושבי הבונקר קיבלו ממנו 'התחייבות' בכתב הנשמרת אצלם עד היום הזה.

והתבטחה התקיימה. בסוף המלחמה נתן הרב מיכאל-דב וייסמנדל, שהיה אף הוא מיושבי הבונקר, שורח לקצין גרמני, כדי שיעביר את כל יושבי הבונקר במשאית צבאית עד לגבול שוויץ.

בעצם הסכמתו של הקצין הגרמני להסיע את היהודים היה נס מיוחד, שכן אם היו תופסים אותם בדרך היה הקצין מוצא לחורג באופן מיידי. אבל, באמצע הדרך התרחש להם נס נוסף, גדול מאין כמוהו.

הנוסעים ניסו לשכנע את הרבי

בהיותם בדרך, ביקש הרבי מסטורפוקוב מהקצין שיעצור לכמה דקות, משום שהוא זקוק להתפנות לצרכיו. הקצין סירב ואמר שאם יעצור את המשאית בצדי הדרך, הם עלולים להתפס על ידי חוליות השמירה של הנאצים שפעלו במקום זה, בהיותו נתיב-בריחה ידוע מגרמניה לשוויץ.

גם יתר הנוסעים היהודיים, ניסו לשכנע את הרבי שלא ירד עתה, אבל האדמו"ר עמד על דעתו, והודיע לכל בני השמירה שמצידו הם אינם חייבים להמתין לו, ויכולים להמשיך בדרכם.

בלית ברירה עזר הקצין הגרמני את המשאית בצדי הדרך, והרבי נכנס אל תוך היער, ושחה שם זמן מרובה, כשכל הנוסעים מצויים בלחץ-אימים ובחשש שם עלולים בכל רגע להתפס על ידי המשמרות הנאציות.

כאשר סוף-סוף יצא הרבי, והגיע בחזרה למשאית, הודיע שהוא צריך ליטול ידיו במים, ולא יוכל להמשיך לנסוע עד שיביאו לו מים...

יצאו לחפש מים

הנוסעים כבר לא ידעו מה לומר, ומה לחשוב, והתפלאו על הרבי בעצמו שאינו מתחשב בהם ובסכנת העצומה.

אבל, הרבה ברירות לא היו להם, כיון שאיש לא חעלה בדעתו לעזוב את הרבי ולהתקדם בלעדיו לעבר הגבול עם שוויץ. הם יצאו לחפש מים עבור הרבי, ומשמעו הרבי נטל ידיו, הותיע שוב הקצין את המשאית ויצא לדרך - מאחור של מחצית